

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Sžsk/94/2019
Identifikačné číslo spisu: 1018200944
Dátum vydania rozhodnutia: 16.12.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:1018200944.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členiek senátu JUDr. Aleny Adamcovej a JUDr. Violy Takáčovej, PhD. v právnej veci žalobcu: T. O. K., bytom T., právne zastúpený: Advokátska kancelária Ivan Syrový, s.r.o., so sídlom Kadnárova 83, 831 06 Bratislava, IČO: 47 232 765, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, 812 72 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Ministra vnútra Slovenskej republiky č. SPOU-PO-PK-60/2018 zo dňa 29.05.2018, o kasačnej sťažnosti žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 28Sa/25/2018-73 zo dňa 18. júna 2019, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 28Sa/25/2018-73 zo dňa 18. júna 2019 z a m i e t a.

Žalobca voči žalovanému má právo na náhradu trov kasačného konania v celom rozsahu.

Odôvodnenie

I.

Konanie pred krajským súdom

1. Krajský súd v Trenčíne napadnutým rozsudkom č. k. 28Sa/25/2018-73 zo dňa 18. júna 2019 zrušil podľa § 191 ods. 1 písm. c/ zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“) rozhodnutie žalovaného č. SPOU-PO-PK-60/2018 zo dňa 29.05.2018, ktorým zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil odvolaním napadnuté prvostupňové rozhodnutie odboru sociálneho zabezpečenia sekcie personálnych a sociálnych činností a osobného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. SPOU-OSZ-51.341-2/2018-VZ zo dňa 19.02.2018 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie a rozhodnutie. O trovách konania rozhodol krajský súd tak, že zaviazal žalovaného k náhrade trov konania žalobcu.

2. Krajský súd z predloženého administratívneho spisu zistil, že Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, sekcia personálnych a sociálnych činností a osobný úrad, odbor sociálneho zabezpečenia rozhodnutím č. p. SPOU-OSZ-51.341-2/2018-VZ zo dňa 19.02.2018 podľa § 143z ods. 1, § 143ac ods. 1 písm. a) a § 58 v súlade s § 81 ods. 3 písm. a) zákona č. 328/2002 Z. z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v účinnom znení (ďalej len „zákon č. 328/2002 Z. z.“) priznalo žalobcovi odchodné vo výške 18.625,42 Eur, pričom na základe súhlasu zo dňa 01.12.2017 so zrážkou z vyplateného odchodného sa z priznanej sumy odchodného zrazí suma 2.790,- Eur ako jednorazová zrážka a výsledná suma 15.835,42 Eur bude poukázaná správnym orgánom prvého stupňa na osobný účet žalobcu do 60 dní odo dňa vydania prvostupňového rozhodnutia. Správny orgán prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na to, že žalobca bol personálnym rozkazom riaditeľa operačného odboru Prezídia Policajného zboru č. 34 zo dňa 08.11.2017 podľa § 191 zákona č. 73/1998 Z. z. uvoľnený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru dňom 31.12.2017. Vychádzajúc z ustanovení § 143z ods. 1, § 143ac ods. 1 písm. a) zákona č. 328/2002 Z. z. v spojení s ustanovením § 33 ods. 2 zákona č. 328/2002 Z. z. v znení účinnom do 30.04.2013 bolo pri zhodnotenej dobe trvania služobného pomeru v rozsahu 25 rokov a 98 dní, základe na výpočet odchodného - priemernom mesačnom služobnom plate vo výške 1.693,22 Eur, jedenásťnásobku základu v sume 18.625,42 Eur a po súhlase s jednorazovou zrážkou v sume 2.790,- Eur určené, že žalobcovi sa poukáže odchodné v sume 15.835,42 Eur.

3. Proti prvostupňovému rozhodnutiu podal žalobca odvolanie namietajúc nesprávne právne posúdenie postupu pri výpočte odchodného, keď pri výpočte za mesiac jún 2017 sa vychádzalo z kráteného služobného platu a nie z priznaného služobného platu. Správny orgán prvého stupňa mal podľa žalobcu za mesiac jún 2017 správne zarátat' do základu pre výpočet odchodného služobný plat v sume 1.711,- Eur a nie skutočne žalobcovi vyplatený plat v sume 1.454,- Eur, ktorého krátená výška bola určená po zohľadnení disciplinárneho opatrenia - zníženia platu o 15 %. Ak by podľa žalobcu zákonodarca chcel, aby sa vychádzalo aj z plátov krátených disciplinárnymi trestami, uviedol by to jednoznačne v zákone č. 328/2002 Z. z. Žalobca súčasne poukázal aj na zásadu zákazu dvojitého trestania, ku ktorej porušeniu by došlo, ak by popri riadne vykonanom disciplinárnom treste bol žalobca v majetkovej sfére postihnutý krátením odchodného. Žalobca navrhol prvostupňové rozhodnutie zmeniť tak, aby sa pri mesiaci jún 2017 vychádzalo z jeho služobného platu vo výške 1.711,- Eur, dôsledkom čoho by sa namiesto základu v sume 7.403,69 Eur použil pre výpočet odchodného základ v sume 7.660,34 Eur.

4. Napadnutým rozhodnutím žalovaný odvolanie žalobcu zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil. Poukázal na ustanovenie § 143ac ods. 1 písm. a) zákona č. 328/2002 Z.z. a v nadväznosti na to na ustanovenie § 60 ods. 2 uvedeného zákona, kde zvýraznil zákonodarcom použité slovné spojenie „ktoré policajtovi patrili“, týkajúce sa služobných plátov policajta. Ide teda o služobné platy, ktoré mu boli aj skutočne vyplatené či poukázané a nie služobné platy, ktoré mu boli priznané, napr. pri ustanovení do príslušnej funkcie. Žalobcovi v dôsledku uloženého disciplinárneho opatrenia patrilo za mesiac jún 2017 služobný plat znížený o uložení sankciu a takto znížený služobný plat mu bol aj v skutočnosti poukázaný a vyplatený. Výpočet odchodného vyplýva z platnej právnej úpravy a nemožno ho podľa žalovaného v spojitosti s vykonaným disciplinárnym opatrením považovať za akúkoľvek formu sankcie za disciplinárne previnenie, a preto ho nie je možné v tomto prípade spájať s porušením zásady ne bis in idem, keďže priznanie odchodného nemá sankčný charakter a nesúvisí s disciplinárnym previnením, ktorého sa žalobca dopustil.

5. Z administratívneho spisu a príloh pripojených k správnej žalobe krajský súd tiež zistil, že pred vydaním napadnutého rozhodnutia správny orgán prvého stupňa vydal rozhodnutie č. p. SPOU-OSZ-51.341-12/2018-VZ zo dňa 19.04.2018, ktorým podľa § 105 ods. 1 v súlade s § 81 ods. 3 písm. a) zákona č. 328/2002 Z. z. žalobcovi už priznané odchodné znížil o sumu 29,04 Eur na sumu 18.596,38 Eur. Z odôvodnenia tohto rozhodnutia vyplynulo, že na podklade odvolania žalobcu podaného proti prvostupňovému rozhodnutiu zo dňa 19.02.2018 boli vykonané úkony a šetrenia, výsledkom ktorých bolo aj zistenie, že spracovaním miezd za mesiac december 2017 v skoršom termíne došlo k uvedeniu nesprávnych informácií v podklade - údaje o príjme, keďže žalobca predložil doklad o práceneschopnosti

až po spracovaní miezd za mesiac december 2017. V pôvodných podkladoch slúžiacich pre vydanie prvostupňového rozhodnutia uvedená skutočnosť nebola zohľadnená. Preto odbor mzdovej politiky sekcie systemizácie a mzdovej politiky Ministerstva vnútra Slovenskej republiky vystavil opravný podklad, kde príjmový najlepší skončený kalendárny rok služobného pomeru žalobcu v rozhodujúcom období na zistenie základu na výpočet dávok výsluhového zabezpečenia zostáva rok 2017, avšak súčet služobných plátov pre základ je 7.114,25 Eur, vydelený počtom kalendárnych dní 128 a vynásobený koeficientom 30,417 sa rovná priemernému mesačnému služobnému platu, ktorý je základ pre výpočet dávok vo výške 1.690,58 Eur. Jedenásťnásobok základu predstavuje odchodné v sume 18.596,38 Eur, čo je o 29,04 Eur menej, ako žalobcovi priznávalo prvostupňové rozhodnutie zo dňa 19.02.2018. V rozhodnutí zo dňa 19.04.2018 správny orgán súčasne konštatoval, že vzniknutý preplatok na odchodnom žalobca nie je povinný vrátiť, nakoľko ho prijal dobromyseľne.

6. Zo súdneho spisu vedeného na Krajskom súde v Trenčíne pod sp. zn. 18Sa/27/2018 krajský súd zistil, že aj proti rozhodnutiu správneho orgánu č. p. SPOU-OSZ-51.341-12/2018-VZ zo dňa 19.04.2018 podal žalobca odvolanie, o ktorom žalovaný rozhodol dňa 01.08.2018 rozhodnutím č. SPOU-PO-PK-71/2018. Toto sa následne stalo predmetom súdneho prieskumu na podklade podanej správnej žaloby. Krajský súd v Trenčíne rozsudkom č. k. 18Sa/27/2018-43 zo dňa 13.12.2018 rozhodnutie žalovaného č. p. SPOU-OSZ-51.341-12/2018-VZ zo dňa 19.04.2018 zrušil bez vrátenia veci na ďalšie konanie. Krajský súd k námietke založenia zmätočnosti konania o odchodnom žalobcu vydaním rozhodnutia zo dňa 19.04.2018 uviedol nasledovné: „Prvostupňové rozhodnutie zo dňa 19.4.2018 odzrkadlilo zmenu, ktorá nastala zohľadnením neskôr predloženého dokladu o práceneschopnosti žalobcu pri spracovaní miezd za mesiac december 2017, ktorá skutočnosť nebola evidovaná v podkladoch pre výpočet pôvodného odchodného. Zmena vykonaná správnym orgánom má oporu v osobitnom ustanovení zákona, podľa ktorého treba brať do úvahy všetky okolnosti rozhodné pre priznanie a určenie odchodného ako prejav zásady náležitého zistenia skutočného stavu vecí. Zmenou pôvodného rozhodnutia sa reaguje spätne na novú okolnosť správneho orgánu skôr neznámu, ktorá tu však už bola v čase rozhodnom pre vydanie prvostupňového rozhodnutia zo dňa 19.2.2018. Skutkovo preto správny orgán vydaním zmenového rozhodnutia zo dňa 19.4.2018 rozhodol o tej istej veci ako v rozhodnutí zo dňa 19.2.2018, ktoré bolo tzv. dotvorené zmenovým rozhodnutím zo dňa 19.4.2018 a spolu tvoria jednotu, jednotný skutkový základ, o ktorom mal odvolací orgán rozhodnúť naraz rozhodnutím zo dňa 29.5.2018. Uvedené odvolacie rozhodnutie preto zakladá prekážku res iudicata pre ďalšie rozhodnutie žalovaného zo dňa 1.8.2018. Pre prijatie predmetného právneho záveru bolo podstatné zistenie, že žalovaný v čase vydania rozhodnutia zo dňa 29.5.2018 už vedel o práceneschopnosti žalobcu majúcej vplyv na výšku jeho služobného platu za mesiac december 2017, o čom svedčí odpoveď sekcie systemizácie a mzdovej politiky MV SR z 27.3.2018, ale aj fakt vydania napadnutého prvostupňového rozhodnutia zo dňa 19.4.2018. Žalovaný s poukazom na ustanovenie § 84 ods. 1 zákona v spojení s § 32 ods. 1 a § 59 ods. 1 Správneho poriadku bol povinný v súlade so zásadou náležitého zistenia skutočného stavu vecí zohľadniť nižší príjem žalobcu za december 2017 a už pri rozhodovaní o odvolaní zo dňa 27.2.2018 rozhodnutím zo dňa 29.5.2018 znížiť odchodné na sumu 18.596,38 €. Z týchto dôvodov správny súd obmedzil svoje rozhodnutie len na zrušenie napadnutého rozhodnutia žalovaného zo dňa 1.8.2018, ktorého vydanie je výsledkom porušenia zásady res iudicata, a ktoré preto nemalo byť nikdy vydané. Súčasne tým správny súd odstránil stav právnej neistoty vyvolaný nezákonným postupom žalovaného, ktorý o tej istej veci rozhodoval na dva krát, čoho výsledkom bolo vydanie dvoch rozhodnutí v tej istej veci.“

7. Krajský súd zákonnosť preskúmaného rozhodnutia žalovaného správneho orgánu preskúmal v intenciách zákona č. 328/2002 Z. z. citujúc právnu úpravu ustanovenú v § 4 ods. 3 a 4, § 143, § 143ac ods. 1 písm. a), § 60 ods. 1, 2, § 98 ods. 1 písm. a), § 84 ods. 1 ako i právnu úpravu ustanovenú v § 33 ods. 1 písm. a) bod 1., § 105 ods. 7 citovaného zákona v znení účinnom do 30.4.2013, v spojení s právnu úpravou ustanovenou v zákone č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmu, citujúc právnu normu § 2 písm. h), § 3 ods. 1 písm. a), § 5 ods. 1 písm. a), § 5 ods. 2, 8, ako i ust. § 32 ods. 1 a ust. § 59 ods. 1 zák. č. 71/1967 Zb. o správnom konaní, postupom v zmysle právnej úpravy ustanovenej v tretej hlave tretej časti Správneho súdneho poriadku, upravujúcej správnu žalobu v sociálnych veciach, za primeraného použitia ustanovení o všeobecnej správnej žalobe podľa prvej hlavy tretej časti S.s.p. a

dospel k záveru o čiastočnej dôvodnosti podanej žaloby.

8. Krajský súd poukázal na argumentáciu Krajského súdu v Trenčíne v rozsudku č. k. 18Sa/27/2018-43 zo dňa 13.12.2018, „zmenou pôvodného rozhodnutia sa reaguje spätne na novú okolnosť správneho orgánu skôr neznámu, ktorá tu však už bola v čase rozhodnom pre vydanie prvostupňového rozhodnutia zo dňa 19.02.2018. Skutkovo preto správny orgán vydaním zmenového rozhodnutia zo dňa 19.04.2018 rozhodol o tej istej veci ako v rozhodnutí zo dňa 19.02.2018, ktoré bolo tzv. dotvorené zmenovým rozhodnutím zo dňa 19.04.2018 a spolu tvoria jednotu, jednotný skutkový základ, o ktorom mal odvolací orgán rozhodnúť naraz rozhodnutím zo dňa 29.05.2018...“ „...žalovaný v čase vydania rozhodnutia zo dňa 29.05.2018 už vedel o práceneschopnosti žalobcu majúcej vplyv na výšku jeho služobného platu za mesiac december 2017, o čom svedčí odpoveď sekcie systematizácie a mzdovej politiky MV SR z 27.03.2018, ale aj fakt vydania napadnutého prvostupňového rozhodnutia zo dňa 19.04.2018. Žalovaný s poukazom na ustanovenie § 84 ods. 1 zákona v spojení s § 32 ods. 1 a § 59 ods. 1 Správneho poriadku bol povinný v súlade so zásadou náležitého zistenia skutočného stavu veci zohľadniť nižší príjem žalobcu za december 2017 a už pri rozhodovaní o odvolaní zo dňa 27.02.2018 rozhodnutím zo dňa 29.05.2018 znížiť odchodné na sumu 18.596,38 €,“ s ktorou sa stotožnil. Považoval za potrebné z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci, spočívajúceho v nesprávnej aplikácii procesných predpisov určujúcich rozsah prieskumnej povinnosti odvolacieho správneho orgánu a jeho možnosti rozhodnutia o opravnom prostriedku v správnom konaní, zrušiť napadnuté rozhodnutie žalovaného a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. V ďalšom konaní zaviazal žalovaného svojim právnym názorom, pričom ten opätovne rozhodne o odvolaní žalobcu proti prvostupňovému rozhodnutiu, berúc do úvahy fakt, že rozhodnutia vydané prvostupňovým správnym orgánom dňa 19.02.2018 a dňa 19.04.2018 tvoria jednotu, majúc ten istý skutkový základ (odchodné) a totožného účastníka správneho konania.

9. Vo vzťahu k námietke smerujúcej proti nesprávne určenému základu pre výpočet odchodného, taktiež v zhode so závermi vyššie citovaného rozsudku, ktorý sa vyporiadal s totožnou námietkou žalobcu, stotožniac sa s citovanou právnou argumentáciou správny súd konštatuje, že „zo znenia ustanovenia § 60 v spojení s § 143ac zákona č. 328/2002 Z. z. je zrejmé, že základom pre určenie odchodného je priemerný mesačný služobný plat vypočítaný zo služobných plátov žalobcu, ktoré žalobcovi patrili v rozhodnom období. V tejto súvislosti samotná zákonná úprava pritom používa pojem poskytnutý, z čoho možno vyvodíť, že sa jedná o plat žalobcovi skutočne vyplatený. Odchodné je dávkou výsluhového zabezpečenia (§ 30 zákona zákona č. 328/2002 Z. z.). Jeho výška sa odvíja od doby služby a od dosiahnutého služobného platu (§ 4 zákona zákona č. 328/2002 Z. z.). Podmienkou jeho priznania je účasť v osobitnom systéme sociálneho zabezpečenia, ktorá sa realizuje platením príslušných odvodov (poistného). Výmeriavacím základom na určenie poistného na výsluhové zabezpečenie je služobný príjem, pričom v súlade s princípom solidarity sa suma poistného odvíja od výšky vyplateného služobného platu. Závislosť výšky odchodného od dosiahnutého (poskytnutého) platu a z neho odvodeného poistného vyjadruje aj právna úprava podľa zákona o dani z príjmu. Služobný plat sa na daňové účely považuje za zdaniteľný príjem zo závislej činnosti (§ 5 ods. 1 písm. a) v spojení s § 3 ods. 1 písm. a) a § 2 písm. h) zákona o dani z príjmu), ktorý je zamestnancovi vyplatený zamestnávateľom. Uvedený záver možno vyčítať aj z ustanovenia § 5 ods. 8 zákona o dani z príjmu. Ten upravuje základ dane z príjmu zo závislej činnosti tvoreným zdaniteľným, teda vyplateným príjmom zníženým o poistné. Poistné je v tomto zmysle chápané ako súčasť vyplateného príjmu. Jedná sa tak o časť vyplateného príjmu, od ktorého výšky (poistného) sa odvíja výška odchodného. Z uvedeného výkladu preto jednoznačne vyplýva, že odchodné sa vypočíta len z platu (zdaniteľného príjmu), ktorý bol žalobcovi skutočne vyplatený. Vzhľadom k tomu správny súd námietku žalobcu o potrebe brať ohľad len na priznaný služobný plat vyhodnotil ako nedôvodnú.“

10. Nad argumentačný rámec vyplývajúci z rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 18Sa/27/2018-43 zo dňa 13.12.2018 k námietke smerujúcej k označeniu výsledku procesného postupu správnych orgánov ako porušenie zásady ne bis in idem krajský súd uviedol, že na základe právoplatného rozhodnutia o disciplinárnom opatrení o znížení služobného platu musí žalobca znášať aj sekundárne právne dôsledky disciplinárneho postihu, ktoré sa v podobe reštrikcií, obmedzení alebo dodatočnej majetkovej ujmy pred

ním môžu objaviť v iných odvetviach právneho poriadku. V tomto prípade také, ktoré majú vplyv na jeho výsluhové zabezpečenie krátením sumy priznávaného odchodného. Nenastáva tým situácia, ktorú žalobca vyhodnotil ako porušenie zásady ne bis in idem. Uvedené nie je možné z textu právneho predpisu odvodiť ani s použitím extenzívneho a v prospech žalobcu vyznievajúceho výkladu (interpretatio in/ad favorem actoris) keďže, ako správne vo svojej argumentácii poznamenal (inými slovami) žalovaný, konanie o priznaní odchodného nevykazuje vyhodnotením skutkových okolností ani na ne sa vzťahujúcej a správnym orgánom použitej právnej úpravy znaky, na základe ktorých by ho bolo možné podradiť pod administratívne trestanie. Uviedol, že právny poriadok upravuje rôzne právne vzťahy. Aj tie, v rámci ktorých napr. odsúdenie za úmyselný trestný čin má sekundárny negatívny vplyv na spôsobilosť potrestanej osoby zastávať isté právnymi predpismi určené povolania (napr. funkciu sudcu) a nejde v tomto prípade o porušenie zásady ne bis in idem, čiže takto dotknutá osoba by sa nemohla úspešne domáhať porušenia práva na prístup k niektorým (spravidla lepšie plateným) povolaniam. Rovnako tak napr. pokuta uložená správnym orgánom za porušenie zákazu nelegálneho zamestnávania má sekundárny negatívny vplyv na spôsobilosť podnikateľsky aktívnej právnickej osoby čerpať niektoré druhy dotácií alebo zúčastňovať sa na verejnom obstarávaní. Ani v tomto prípade by sa sankciou postihnutá osoba nemohla proti faktickému zásahu do jej majetkovej sféry úspešne brániť námietkou porušenia zásady ne bis in idem. Príkladov by sa dalo nájsť viac, ich unifikačnou axiómou je však to, že spoločnosť akceptuje a právny poriadok nepovažuje za nesúladne s jeho základnými princípmi, ak isté protiprávne konanie, ktoré už raz bolo postihnuté sankciou majúcou povahu peňažného trestu, prináša vo svojich dôsledkoch následné ďalšie (sprostredkované) ujmy aj pre iné oblasti tvoriace majetkovú sféru porušovateľa zákona (napr. krátenie niektorých dávok alebo iných peňažných transferov či nemožnosť generovať zisk v takom rozsahu a za takých výhodných podmienok ako ostatné sankciou nepotrestané subjekty). Vo svetle prezentovaných úvah preto argumentácia žalobcu o porušení zásady ne bis in idem neobstojí.

11. Krajský súd teda neakceptoval žiadnu zo žalobných námietok žalobcu smerujúcich k hmotnoprávnej povahe predmetu sporu, pričom jeho víťazstvo v spore vychádza iba z akceptácie žalobnej námietky procesného charakteru, ktorá je však svojou povahou natoľko závažná, že odôvodňuje zrušenie napadnutého rozhodnutia z dôvodu podľa § 191 ods. 1 písm. c/ S.s.p. v celom rozsahu.

12. O trovách konania krajský súd rozhodol podľa § 167 ods. 1 S.s.p v spojení s § 175 ods. 1 S.s.p. a v konaní celkom úspešnému žalobcovi priznal proti žalovanému právo na úplnú náhradu dôvodne vynaložených trov konania. O výške náhrady trov konania rozhodne správny súd podľa § 175 ods. 2 S.s.p.

II.

Kasačná sťažnosť žalovaného proti rozsudku krajského súdu

13. Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal žalovaný v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť. V dôvodoch kasačnej sťažnosti namietal, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g/ S.s.p). Navrhol, aby najvyšší súd rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 28Sa/25/2018-73 zo dňa 18. júna 2019 zrušil a vec mu vrátil na nové rozhodnutie vo veci.

14. Žalovaný sa nestotožnil s názorom krajského súdu ohľadne akceptácie žalobnej námietky procesného charakteru, ktorú krajský súd vyhodnotil za natoľko závažnú, že odôvodňovala zrušenie napadnutého rozhodnutia. Žalovaný mal za to, že krajský súd porušil v konaní a pri rozhodovaní zákon tým, že rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci. Výtýkal krajskému súdu, že hmotnoprávne námietky žalobcu na jednej strane neakceptoval, ale na strane druhej akceptoval námietku procesného charakteru. Považoval to za nelogické, majúc za to, že obe stránky hmota i proces na seba nadväzujú a tvoria jeden celok, čo sa týka právneho základu žalobou napadnutého rozhodnutia. Žalovaný vyslovil názor, že v rozsudku uvedené procesné pochybenie nemá za následok nepreskúmateľnosť, nezákonnosť

alebo neplatnosť napadnutého rozhodnutia.

15. Žalovaný konštatoval, že predmetom konania na prvostupňovom správnom orgáne žalovaného bolo rozhodovanie o priznaní odchodného ako dávky výsluhového zabezpečenia a predmetné konanie bolo ukončené vydaním žalobou napadnutého rozhodnutia. Žalovaný v súvislosti s konaním vo veci priznania odchodného opätovne v kasačnej sťažnosti zopakoval skutočnosti uvedené vo svojom vyjadrení k správnej žalobe. Zotrval na tom, že základom na výpočet sumy odchodného bol v súlade s § 143ac ods. 1 písm. a) zákona č. 328/2002 Z. z. priemerný mesačný služobný plat, ktorý žalobca dosiahol v období posledných desiatich skončených kalendárnych rokov pred dňom skončenia služobného pomeru, a to v príjmovom najlepšom skončenom kalendárnom roku služobného pomeru v rozhodujúcom období na zistenie základu na výpočet odchodného, ktorým bol rok 2017, a to vo výške 1.693,22 Eur. Vzhľadom na skutočnosť, že celková doba trvania služobného pomeru zhodnotená na vznik nároku na odchodné u žalobcu predstavuje celkovo 25 rokov a 98 dní, v súlade s § 143z ods. 1 zákona č. 328/2002 Z. z. predstavuje odchodné jedenásťnásobok zo základu na jeho výpočet, čo je suma 18.625,42 Eur mesačne.

16. Opätovne žalovaný uviedol, že podľa ust. § 143ac ods. 1 písm. a) zákona č. 328/2002 Z. z. základ na výpočet odchodného, úmrtného, výsluhového dôchodku a invalidného výsluhového dôchodku policajta, ktorého služobný pomer vznikol pred 1. májom 2013 a skončí po 30. apríli 2013 sa u policajta zistí z priemerného mesačného služobného platu podľa ust. § 60 ods. 2 zákona č. 328/2002 Z. z. Poukazom na znenie ust. § 60 ods. 2 citovaného zákona jednoznačne podľa názoru žalovaného vyplynulo, že zákonodarca v predmetnom ustanovení § 60 ods. 2 zákona č. 328/2002 Z. z. stanovil tie služobné platy, ktoré policajtovi patrili, tzn. služobné platy, ktoré mu boli aj v skutočnosti poukázané, vyplatené a nie služobné platy, ktoré mu boli priznané napr. pri ustanovení do príslušnej funkcie v súlade s ustanoveniami zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobcovi bolo uložené práve predmetné disciplinárne opatrenie za porušenie základných povinností policajta, jeho priznaný služobný plat mu bol tak znížený o 15 % na dobu troch mesiacov, a to disciplinárnym rozkazom riaditeľa ústredného operačného strediska Prezídia Policajného zboru č. 4/2016, proti ktorému žalobca využil zákonnú možnosť danú mu ustanoveniami zákona č. 73/1998 Z. z. a podal riadny opravný prostriedok - odvolanie, ktoré bolo zamietnuté rozhodnutím prezidenta Policajného zboru č. p.: KM-OLVS-49/2016/OPK zo dňa 26.07.2016. Vychádzajúc z uvedeného mal žalovaný za to, že za mesiac jún v roku 2017 žalobcovi patril služobný plat znížený práve o uložené disciplinárne opatrenie, a takto znížený služobný plat mu bol aj v skutočnosti poukázaný a vyplatený. Pre úplnosť žalovaný dodal, že za žalobcu boli v sporných mesiacoch, kedy mal služobný plat znížený na základe disciplinárneho opatrenia o 15%, vykonané zdravotné aj sociálne odvody zo skutočne poukázaného a vyplateného služobného platu, a nie zo služobného platu, ktorý mu bol priznaný. Žalovaný v tejto súvislosti uzavrel, že základ na výpočet odchodného u žalobcu bol použitý tak, ako to taxatívne ustanovuje § 143ac ods. 1 písm. a) zákona č. 328/2002 Z. z. s poukazom práve na ustanovenie § 60 ods. 2 zákona č. 328/2002 Z. z., ktoré ustanovuje tie služobné platy, ktoré policajtovi patrili v rozhodnom období a boli aj v skutočnosti vyplatené a poukázané a nie služobné platy, ktoré mu boli priznané, ale neboli poukázané a vyplatené.

17. V súvislosti v žalobe namietanou zásadou ne bis in idem žalovaný zotrval na svojom názore prezentovanom vo vyjadrení k žalobe, že žalobca nebol v rámci právoplatne ukončeného konania o priznaní dávky výsluhového zabezpečenia disciplinárne riešený opakovane, a to znížením dávky výsluhového zabezpečenia, takže k porušeniu uvedenej zásady nedošlo. Pripomenul však, že predmetom preskúvacieho súdneho konania sú napadnuté rozhodnutia o priznaní odchodného žalobcovi, čo medzi stranami nie je sporné.

18. Žalovaný opätovne poukázal na to, že predmetom tohto súdneho prieskumu je práve rozhodnutie o priznaní dávky výsluhového zabezpečenia, a to odchodné a nie rozhodnutie o znížení už priznaného odchodného. Žalovaný v tejto súvislosti uviedol, že na základe nových preukázaných skutočností majúcich vplyv na výšku sumy už priznanej dávky bolo vydané samostatné rozhodnutie o zmene sumy už raz priznanej dávky, a to o znížení sumy odchodného, čo považuje za súladné s platnou právnou

úpravou a princípmi správneho konania. Dal do pozornosti, že v rámci zisťovania skutočného stavu prvostupňový správny orgán po podaní odvolania voči prvostupňovému rozhodnutiu žalobcom požiadala odbor mzdovej politiky sekcie systematizácie a mzdovej politiky MV SR o preverenie skutočností tvrdených žalobcom vo vzťahu k jeho služobnému platu a bolo mu o. i. oznámené, že následnou kontrolou bolo zistené, že spracovaním miezd za mesiac december 2017 v skoršom termíne došlo k uvedeniu nesprávnych údajov v jednom z podkladov - údají o príjme pre odchodné, nakoľko žalobca predložil doklad o svojej práceneschopnosti až po priznaní miezd za mesiac december 2017. Súčasne bol v prílohe zaslaný opravný podklad. Uvedené nové skutočnosti boli preto podkladom pre následné nové konanie, ktorého výsledkom bolo vydanie samostatného rozhodnutia o znížení sumy už priznanej dávky odchodného.

III.

Vyjadrenie žalobcu ku kasačnej sťažnosti žalovaného

19. Žalobca sa ku kasačnej sťažnosti žalovaného vyjadril písomným podaním doručeným správne súdu dňa 28.8.2019. Navrhol, aby kasačný súd kasačnú sťažnosť žalovaného zamietol ako nedôvodnú, rozsudok krajského súdu potvrdil a žalovaného zaviazal na náhradu trov konania o kasačnej sťažnosti.

20. Podľa názoru žalobcu krajský súd správne posúdil vec ohľadom námietky týkajúcej sa procesného postupu, keď sice pripustil existenciu dvoch správnych rozhodnutí o výške odchodného, no neskoršie rozhodnutie je potrebné podľa súdu brať ako „zmenové rozhodnutie“. Rozhodnutia zo dňa 19.2.2018 a 19.4.2018 podľa súdu tvoria jednotu, majú jeden skutkový základ a o tomto mal rozhodnúť žalovaný naraz rozhodnutím zo dňa 29.5.2018. Krajský súd tak dal za pravdu žalobcovi v tom smere, že dňa 29.5.2018 žalovaný ako odvolací orgán vedel aj o zmenovom rozhodnutí, no s týmto sa vysporiadal až v ďalšom neskoršom rozhodnutí dňa 1.8.2018, ktoré už však porušovalo princíp res iudicata. Celú kasačnú sťažnosť považoval žalobca za neopodstatnenú a zo strany žalovaného aj uvedenú argumentáciu za nedôvodnú.

IV.

Konanie pred kasačným súdom

21. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 11 písm. g) v spojení s § 438 ods. 2 S.s.p) preskúmal napadnutý rozsudok správneho súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo (§ 453 ods. 2 S.s.p), v rozsahu námietok žalovaného uvedených v kasačnej sťažnosti, kasačnú sťažnosť prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 452 ods. 1 v spojení s ust. § 137 ods. 4 S.s.p.) a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť žalovaného nie je dôvodná.

22. Predmetom prieskumného konania na kasačnom súde bol rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 28Sa/25/2018-73 zo dňa 18. júna 2019, ktorým krajský súd zrušil podľa § 191 ods. 1 písm. c/ S.s.p. rozhodnutie žalovaného č. SPOU-PO-PK-60/2018 zo dňa 29.05.2018 a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

23. V procese posudzovania zákonnosti napadnutého rozsudku správneho súdu kasačný súd vychádzal zo skutkových zistení vyplývajúcich zo spisového materiálu krajského súdu, súčasťou ktorého tvoril administratívny spis žalovaného správneho orgánu, na ktoré poukázal už krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku, z ktorých dôvodov ich najvyšší súd neopakuje a súčasne na ne poukazuje.

24. Predmetom preskúmacieho súdneho konania v danej veci bolo rozhodnutie žalovaného č. SPOU-PO-PK-60/2018 zo dňa 29.5.2018, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil odvolaním

napadnuté prvostupňové rozhodnutie odboru sociálneho zabezpečenia sekcie personálnych a sociálnych činností a osobného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. SPOU-OSZ-51.341-2/2018-VZ zo dňa 19.02.2018, ktorým bolo podľa § 143z ods. 1, § 143ac ods. 1 písm. a) a § 58, v súlade s § 81 ods. 3 písm. a) zákona č. 328/2002 Z. z. žalobcovi priznané odchodné vo výške 18.625,42 Eur, pričom na základe súhlasu zo dňa 01.12.2017 so zrážkou z vyplateného odchodného sa z priznanej sumy odchodného zrazí suma 2.790,- Eur ako jednorazová zrážka a výsledná suma 15.835,42 Eur bude poukázaná správnym orgánom prvého stupňa na osobný účet žalobcu do 60 dní odo dňa vydania prvostupňového rozhodnutia.

25. Kasačný súd predovšetkým upriamuje pozornosť na to, že správne súdnictvo v Slovenskej republike vychádza z materiálneho chápania právneho štátu v zmysle čl. 1 ods. 1 ústavy vyžadujúceho, aby verejná správa bola pod kontrolou súdnej moci. Je založené jednak na kontrole verejnej správy, či táto (ne)prekračuje jej zverenú právomoc a jednak poskytuje ochranu subjektívnym právam osôb, do ktorých bolo zasiahnuté alebo zasahované v rozpore so zákonom. Hlavnou úlohou správneho súdnictva je teda ochrana subjektívnych práv a jeho cieľom ochrana práv fyzických a právnických osôb a ich prostredníctvom následne aj ochrana zákonnosti. Správne súdnictvo je neoddeliteľným atribútom právneho štátu zaručujúcim každej osobe, či už ide o fyzickú alebo právnickú osobu ochranu práv pred činnosťou orgánov verejnej správy. Dodržiavanie zákonnosti v oblasti výkonnej moci a dôsledná ochrana jednotlivca je jednou z najdôležitejších črt právneho štátu, ktorého koncepcia práva stojí aj na dodržiavaní práva štátnymi orgánmi. Správny súd v správnom súdnictve poskytuje ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom (§ 2 ods. 1 S.s.p.). Konanie pred správnym súdom je jednou zo záruk ochrany základných ľudských práv a slobôd a ochrany práv a oprávnených záujmov účastníkov administratívneho konania (§ 5 ods. 2 S.s.p.). Na rozhodnutie správneho súdu je rozhodujúci stav v čase právoplatnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy alebo v čase vydania opatrenia orgánu verejnej správy (§ 135 ods. 1 S.s.p.). Správnou žalobou sa žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy (§ 177 ods. 1 S.s.p.).

26. Kasačný súd dáva tiež do pozornosti, že správny súd nie je súdom skutkovým. Jeho úlohou pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa tretej hlavy tretej časti Správneho súdneho poriadku (§§ 199 a nasl. S.s.p.) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi, ako aj s procesnoprávnymi predpismi. V súdnom prieskume zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu v sociálnych veciach správny súd nie je viazaný rozsahom dôvodov uvedených v žalobe, ak žalobca je fyzickou osobou, ktorou namieta nezákonnosť rozhodnutia správneho orgánu tvrdiac, že nezákonným rozhodnutím správneho orgánu a postupom mu predchádzajúcim bol ukrátený na svojich hmotnoprávných alebo procesnoprávných právach. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia. Správny súd v konaní súdneho prieskumu zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy teda preskúmava, či orgán štátnej správy konal a rozhodol v súlade so zákonom, či v správnom konaní postupoval v súčinnosti s účastníkom konania, či sa vysporiadal s jeho námietkami a či na základe skutkových zistení na základe logického a rozumného uváženia ustálil správne svoj právny záver.

27. Kasačný súd preskúmal rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci konania o kasačnej sťažnosti skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, v spojení s prvostupňovým správnym rozhodnutím, ako aj konanie im prechádzajúce, najmä z toho pohľadu, či krajský súd správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutých rozhodnutí žalovaného v oboch stupňoch. Kasačný súd zistil, že krajský súd v danej veci v procese súdneho prieskumu zákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu náležite postupoval v súlade s procesnými pravidlami zákonodarcom nastolenými v prvej a tretej hlave tretej časti Správneho súdneho poriadku.

28. Kasačný súd vyhodnotil rozsah a dôvody kasačnej sťažnosti žalovaného vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu krajského súdu po tom, ako sa oboznámil s obsahom spisu, s námietkami žalovaného uvedenými v kasačnej sťažnosti a s prihliadnutím na § 461 SSP dospel k záveru, že v zásade nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozhodnutia krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku rozhodnutia. Najvyšší súd považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom v zásadnej otázke týkajúcej sa porušenia procesných povinností ustanovených v zákone č. 328/2002 Z. z. v spojení so zákonom č. 71/1967 Zb. zo strany žalovaného za správne a súladné so zákonom. Vzhľadom k tomu, aby neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti, na zdôraznenie správneho skutkového a právneho záveru správneho súdu najvyšší súd uvádza nasledovné.

V.

Právne posúdenie kasačným súdom

29. Podľa čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.

30. Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

31. Podľa čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

32. Základom interpretácie a aplikácie čl. 1 ods. 1 ústavy je zabezpečenie materiálneho a nie formálneho právneho štátu. Základnou premisou materiálneho právneho štátu sa prezentuje všeobecná záväznosť práva pre všetkých. To znamená, že štátne orgány, orgány územnej samosprávy, právnické osoby s právomocou rozhodovania o právach a povinnostiach, ako aj každý jednotlivец musí konať tak, ako určuje právny poriadok.

33. Z citovanej právnej úpravy ústavy vyplýva, že výklad a uplatňovanie všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou. Pozitivistický právny prístup k aplikácii zákonov je preto v činnosti štátnych orgánov modifikovaný ústavne konformným výkladom, ktorý v závislosti od ústavou chránených hodnôt pôsobí reštriktívne alebo extenzívne na dikciu zákonných pojmov. Obsah zákonnej právnej normy nemôže byť interpretovaný izolovane, mimo zmyslu a účelu zákona, cieľa právnej regulácie, ktorý zákon sleduje. Požiadavka na ústavne konformnú aplikáciu a výklad zákona je podmienkou zákonnosti rozhodnutia ako individuálneho správneho aktu. Mocenské orgány štátu realizujú svoju rozhodovaciu právomoc sú pri výkone svojej moci povinné postupovať v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy, s prihliadnutím na to, že súčasne sú viazané aj právnou úpravou obsiahnutou v medzinárodných zmluvách, ktorými je Slovenská republika viazaná (čl. 7 Ústavy SR) a po vstupe Slovenskej republiky do Európskeho spoločenstva, Európskej únie postupovať tiež v súlade s právne záväznými predpismi Európskeho spoločenstva, Európskej únie.

34. Najvyšší súd v kasačnom konaní pri prieskume zákonnosti napadnutého rozsudku správneho súdu zameril svoju pozornosť k námietke sťažovateľa - žalovaného, ktorou namietal, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 440 ods. 1 písm. g/ S.s.p. Žalovaný sa nestotožnil s názorom krajského súdu ohľadne akceptácie žalobnej námietky procesného charakteru, ktorú krajský súd vyhodnotil za natoľko závažnú, že odôvodňovala zrušenie napadnutého rozhodnutia.

35. Kasačný súd na základe skutkových okolností vyplývajúcich zo spisu krajského súdu, súčasť ktorého tvorí administratívny spis žalovaného mal preukázať, že Ministerstvo vnútra Slovenskej

republiky, sekcia personálnych a sociálnych činností a osobný úrad, odbor sociálneho zabezpečenia prvostupňovým rozhodnutím č. p. SPOU-OSZ-51.341-2/2018-VZ zo dňa 19.02.2018 podľa § 143z ods. 1, § 143ac ods. 1 písm. a) a § 58, v súlade s § 81 ods. 3 písm. a) zákona č. 328/2002 Z. z. priznalo žalobcovi odchodné vo výslednej výške 15.835,42 eur. Proti uvedenému rozhodnutiu podal odvolanie žalobca. Prvostupňový správny orgán v rámci odvolacieho konania proti rozhodnutiu zo dňa 19.2.2018 vykonal šetrenie, na základe ktorého vydal ďalšie rozhodnutie o nároku žalobcu na odchodné a to rozhodnutie č. p. SPOU-OSZ-51.341-12/2018-VZ zo dňa 19.04.2018, ktorým podľa § 105 ods. 1 v súlade s § 81 ods. 3 písm. a) zákona č. 328/2002 Z. z. žalobcovi už priznané odchodné znížil o sumu 29,04 Eur na sumu 18.596,38 Eur. Žalobca sa aj proti tomuto zmeňujúcemu rozhodnutiu zo dňa 19.4.2018 odvolal. O odvolaní žalobcu proti prvému správnomu rozhodnutiu zo dňa 19.2.2018 rozhodol minister vnútra SR rozhodnutím č. SPOU-PO-PK-60/2018 zo dňa 29.5.2018 (preskúmané rozhodnutie v danom prípade) tak, že odvolanie žalobcu zamietol a prvostupňové správne rozhodnutie zo dňa 19.2.2018 potvrdil. O odvolaní žalobcu proti druhému prvostupňovému správnomu rozhodnutiu zo dňa 19.4.2018 rozhodol minister vnútra SR rozhodnutím č. SPOU-PO-PK-71/2018 zo dňa 1.8.2018 tak, že odvolanie žalobcu zamietol a prvostupňové správne rozhodnutie zo dňa 19.4.2018 potvrdil. Uvedené rozhodnutie žalovaného zo dňa 1.8.2018 sa následne stalo predmetom súdneho prieskumu na podklade podanej správnej žaloby žalobcom. Krajský súd v Trenčíne rozsudkom č. k. 18Sa/27/2018-43 zo dňa 13.12.2018 rozhodnutie žalovaného č. SPOU-PO-PK-71/2018 zo dňa 1.8.2018 zrušil bez vrátenia veci na ďalšie konanie. Proti uvedenému rozhodnutiu Krajského súdu v Trenčíne č. k. 18Sa/27/2018-43 zo dňa 13.12.2018 žalovaný podal kasačnú sťažnosť, o ktorej Najvyšší súd SR rozhodol rozsudkom sp. zn. 9Sžsk/14/2019 zo dňa 29.1.2020 tak, že kasačnú sťažnosť zamietol.

36. Najvyšší súd Slovenskej republiky v odôvodnení rozsudku sp. zn. 9Sžsk/14/2019 zo dňa 29.1.2020, citujúc právnu úpravu ustanovenú v § 58 ods. 1 písm. a/ a f/ zákona č. 328/2002 Z. z., v § 81 ods. 3 písm. a/, § 83 ods. 1 písm. b/, § 84 ods. 1, 3, 4 písm. a/ a 9, § 143z, § 143ac ods. 1, § 33 ods. 2, § 60 ods. 1 až 4 a ods. 7 a § 105 ods. 7 tohto zákona, v spojení s právnou úpravou ustanovenou v § 3 ods. 5, § 34 ods. 1, § 46 a § 57 ods. 1, 2 Správneho poriadku konštatoval nasledovné:

„Kasačný súd z obsahu predloženého spisového materiálu zistil, že žalovaný rozhodol o žiadosti žalobcu o priznanie odchodného, doručenej dňa 15.01.2018, prvostupňovým rozhodnutím zo dňa 19.02.2018. Voči tomuto rozhodnutiu podal žalobca odvolanie, ktoré doručil orgánu verejnej správy dňa 05.03.2018. Na základe predmetného odvolania, vykonal prvostupňový orgán verejnej správy šetrenie a vydal nové prvostupňové rozhodnutie zo dňa 19.04.2018, ktorým došlo k zníženiu odchodného. Voči predmetnému rozhodnutiu podal žalobca opätovne odvolanie, doručené dňa 09.05.2018. Dňa 29.05.2018 vydal odvolací orgán rozhodnutie, ktorým potvrdil prvostupňové rozhodnutie zo dňa 19.02.2018. O odvolaní žalobcu doručenej dňa 09.05.2018 rozhodol odvolací orgán rozhodnutím zo dňa 01.08.2018, ktorým potvrdil prvostupňové rozhodnutie zo dňa 19.04.2018, ktorým došlo k zníženiu odchodného.

Z predložených, vydaných rozhodnutí vo veci odchodného žalobcu vyplýva, že prvostupňový orgán verejnej správy vydal dňa 19.02.2018 rozhodnutie bez toho, aby bol spoľahlivo zistený stav veci, t. j. neboli zabezpečené všetky podklady pre vydanie rozhodnutia o výške odchodného. Na základe odvolania žalobcu, doručenej dňa 05.03.2018, nepostúpil vec odvolaciemu orgánu spolu s výsledkami vykonaného došetrenia a sám rozhodol o znížení výšky odchodného vydaním ďalšieho prvostupňového rozhodnutia zo dňa 19.04.2018. V odôvodnení predmetného rozhodnutia uviedol, že konal na základe odvolania žalobcu doručenej dňa 05.03.2018, vykonal šetrenie a preveroval údaje o príjme žalobcu za rok 2017. Nejednalo sa teda o rozhodnutie, ktorým odvolaniu v plnom rozsahu v rámci autoremedúry vyhovel, ale konal v zmysle § 105 ods. 7 zákona č. 328/2002 Z. z., ktoré oprávňuje orgán verejnej správy prvého stupňa znížiť dávku výsluhového zabezpečenia, ak sa zistí, že sa táto dávka priznala vo vyššej sume, ako patrí.

V danom prípade prvostupňový orgán konal v rozpore s ust. § 57 ods. 1 a 2 správneho poriadku, keď po tom ako mu bolo v zákonom určenej lehote doručené odvolanie, po doplnení dôkazov vec nepredložil na rozhodnutie odvolaciemu orgánu, v ktorého kompetencii bolo, po podaní odvolania preskúmať rozhodnutie a postup prvostupňového orgánu a o odvolaní rozhodnúť. Podľa názoru kasačného súdu, prislúcha prvostupňovému orgánu vydať zmenové rozhodnutie, ktorým sa suma výsluhového zabezpečenia zníži podľa § 105 ods. 7 zákona č. 328/2002 Z. z. len v prípade, ak nebolo podané odvolanie voči rozhodnutiu, ktoré sa má zmeniť. Tým, že po podaní odvolania orgán prvého stupňa

vydal prvostupňové, zmenové rozhodnutie, a až potom vec predložil odvolaciemu orgánu, vniesol do konania zmätok a neprehľadnosť, na ktoré poukázal krajský súd vo svojom rozsudku.

Na základe uvedených dôvodov dospel kasačný súd k právnemu názoru zhodnému s názorom krajského súdu, že rozhodnutie sťažovateľa zo dňa 01.08.2018 trpí takou vadou, ktorá mohla mať za následok vydanie nezákonného rozhodnutia vo veci samej. Podľa názoru kasačného súdu nebolo v kompetencii prvostupňového orgánu žalovaného po tom, ako bolo včas podané odvolanie voči prvému rozhodnutiu o odchodnom žalobcu, na základe doplneného dokazovania opätovne o odchodnom rozhodnúť, ak nemienil odvolaniu v plnom rozsahu vyhovieť. Uvedenú nezákonnosť sťažovateľ tým, že potvrdil zmenové rozhodnutie, neodstránil.

Na základe uvedených dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že Krajský súd v Trenčíne rozhodol v súlade so zákonom, na základe dostatočne zisteného skutkového stavu vec správne právne posúdil, riadne sa vysporiadal so žalobnými námietkami sťažovateľa, a preto kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú podľa § 461 SSP zamietol.“

37. Vychádzajúc z uvedeného kasačný súd v preskúmvanej veci dospel k záveru, že preskúmvané rozhodnutie žalovaného č. SPOU-PO-PK-60/2018 zo dňa 29.5.2018 bolo vydané v rozpore s právnou úpravou ustanovenou v zákone č. 328/2002 Z. z., ako aj v rozpore s ustanoveniami správneho poriadku. Aj podľa názoru kasačného súdu prvostupňový správny orgán bol oprávnený vydať zmenové rozhodnutie, ktorým sa suma výsluhového zabezpečenia zníži podľa § 105 ods. 7 zákona č. 328/2002 Z. z. len v prípade, ak nebolo podané odvolanie voči rozhodnutiu, ktoré sa má zmeniť. Prvostupňový správny orgán svojím nesprávnym postupom, keď v rozpore s ust. § 57 ods. 1 a 2 správneho poriadku po tom, ako mu bolo v zákonom určenej lehote doručené odvolanie, po doplnení dôkazov vec nepredložil na rozhodnutie odvolaciemu orgánu, ale namiesto toho vydal rozhodnutie o znížení výšky odchodného, vniesol do konania zmätok a neprehľadnosť, na ktoré poukázal už krajský súd v napadnutom rozsudku, ako aj Najvyšší súd SR v rozsudku sp. zn. 9Sžsk/14/2019 z 29.1.2020.

38. Kasačný súd v danej veci zastáva zhodný názor ako správny súd v napadnutom rozhodnutí, ako aj Najvyšší súd SR v rozsudku sp. zn. 9Sžsk/14/2019 z 29.1.2020, že správny orgán v prvom stupni vydaním zmenového rozhodnutia zo dňa 19.4.2018 rozhodol o tej istej veci ako v rozhodnutí zo dňa 19.2.2018, obidve prvostupňové rozhodnutia boli vydané na základe jednotného skutkového stavu veci, o totožnom nároku, totožného účastníka správneho konania (žalobcu), a preto v danej veci mal odvolací orgán rozhodovať len jedným rozhodnutím a to rozhodnutím zo dňa 29.5.2018. Uvedené odvolacie rozhodnutie preto založilo prekážku res iudicata pre ďalšie rozhodnutie žalovaného zo dňa 1.8.2018. Pritom treba zdôrazniť, že skutkové zistenia potvrdili, že žalovaný v čase vydania rozhodnutia zo dňa 29.5.2018 už vedel o práceneschopnosti žalobcu majúcej vplyv na výšku jeho služobného platu za mesiac december 2017, čo svedčí o tom, že žalovaný v preskúmvanej veci rozhodol na základe nedostatočne zistenom skutkovom stave veci. Žalovaný v zmysle ustanovenia § 84 ods. 1 zákona č. 328/2002 Z. z. v spojení s § 32 ods. 1 a § 59 ods. 1 Správneho poriadku bol teda povinný v súlade so zásadou náležitého zistenia skutočného stavu veci zohľadniť nižší príjem žalobcu za december 2017 a už pri rozhodovaní o odvolaní zo dňa 27.2.2018 rozhodnutím zo dňa 29.5.2018 znížiť odchodné na sumu 18.596,38 €.

39. Vzhľadom k uvedenému vyššie kasačný súd prisvedčil názoru krajského súdu, keď neakceptoval žiadnu zo žalobných námietok žalobcu smerujúcich k hmotnoprávnej povahe predmetu sporu, a za dôvodnú považoval žalobnú námietku procesného charakteru, ktorú však svojou povahou vyhodnotil za natolko závažnú, že odôvodňovala zrušenie napadnutého rozhodnutia žalovaného z dôvodu podľa § 191 ods. 1 písm. c/ S.s.p. Kasačný súd súčasne doplnia, že vychádzajúc zo skutkových zistení daného prípadu, z ktorých je zrejmé, že žalovaný vydal preskúmvané rozhodnutie na základe nedostatočne zistenom skutkovom stave veci, v preskúmvanej veci boli splnené zákonné podmienky na zrušenie žalobou napadnutého rozhodnutia žalovaného tiež podľa ust. § 191 ods. 1 písm. e/, f/, g/ S.s.p.

40. Vzhľadom k uvedenému vyššie najvyšší súd vyhodnotil ako nedôvodnú námietku žalovaného vznesenú v kasačnej sťažnosti, ktorou namietal nezákonnosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu z dôvodov nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g/ S.s.p.), spočívajúce v akceptácii

žalobnej námietky procesného charakteru. Krajský súd správne namietané procesné pochybenie žalovaného považoval za natoľko závažné, že odôvodňovalo zrušenie napadnutého rozhodnutia, majúc za to, že uvedené procesné pochybenie má za následok nepreskúmateľnosť, a teda nezákonnosť napadnutého rozhodnutia. Uvedené námietky žalovaného ani jeho argumentácia uvedená v kasačnej sťažnosti neboli spôsobilé spochybniť vecnú a právnu správnosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu. Kasačný súd kasačnú sťažnosť žalovaného proti rozhodnutiu krajského súdu preto podľa § 461 S.s.p. zamietol ako nedôvodnú.

41. Kasačný súd priznal žalobcovi voči žalovanému náhradu trov kasačného konania v celom rozsahu, vzhľadom na jeho úspech v tomto konaní v zmysle § 467 ods. 1 S.s.p. v spojení s § 167 ods. 1 S.s.p. O výške náhrady trov konania rozhodne správny súd po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník podľa § 175 ods. 2 S.s.p.

42. Toto rozhodnutie prijal kasačný súd v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.